

Гребля і хвилі

Ми завжди гатимо з тим греблі,
Щоб силу хвиль в тім всю сповить,
Й направити ті сили, й землю
Там на все краще щоб змінить.

Що в ту халепу вже втрапляє,
Бідує і страждає ж весь.
В помилках вся біда, він знає,
Та все ж щось допускає десь.

Зовсім у тім у всім й не треба,
Лиш уявить, що гребля – дух,
А хвилі вод – то тіло, треба
Не дати їм допустити розрух.

Але ж і в цім вінці творіння
Вінцем повинен бути дух,
Тримати хвилі тіла вміння
Й не допускати емоцій рух,

Процеси всі щодня й щоночі,
І щогодини, й всюди те.
Хто хоче знать, та хто й не хоче,
А врешті решт в тім щось й зросте.

Лиш сила духу в нас тримає,
Як гребля, силу хвиль всіх вод,
Й ті сили завжди направляє,
Де треба, й все несе в народ.

Бувають в тім усім й помилки:
То мало сили в хвилях вод,
То греблю рве, й непереливки
Тоді й землі, та й весь народ,

В цім прикладі для аналогій -
Хоч греблю у цім всім гати,
І Комогоній, й Космологій
Нам в аналогіях дійти

А всі ми люди – мікрокосми,
В тім всім й стає все на місця,
Не треба нам й книжок всі стоси,
В людині ж є й вінець Творця.

Що греблю-дух у всім тім й рушать,
А як занадто - то й зметуть!
В собі питання ж ці порушить
Повинен кожен з нас, бо йдуть

В світах - земнім, та і в надземнім,
І в щогодинних в них життях
Або себе ми нищим, й землю,
Або йдемо до майбуття.

Й народу в тім всім путь-дорога,
І кожному окремо в нім,
Хто зможе сам, тим Агні Йога
Дасть все, що зміцнить дух весь в тім.